

ΕΤΟΣ 53ον

10 Ιουλίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (2719)

Η ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

«...κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ»

Στό σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ὁ ἀπ. Παῦλος, ἀνάμεσα στά ἄλλα θέματα πού θίγει, ἀναφέρεται στή θυσία τοῦ Χριστοῦ πού ἀπέβη ἡ καταλλογή τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό, δηλ. στή συμφιλιώσή μας μαζί Του. Ἀποκτήσαμε ζωή πραγματική «ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ» (Ρωμ. 5, 9). Ἡ εἰρήνη αὐτή, πού ξεπερνᾶ κάθε ἔννοια, ἔγινε «διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (δ.π. στίχ. 1). Ἦ ἄς δοῦμε τί λέγουν οἱ Πατέρες πάνω στό μεγάλο αὐτό γεγονός.

Ἡ καταλλογή τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό

Ἐνδιαφέρουσες εἶναι οἱ γνώμες τῶν ἁγίων Πατέρων στό σημεῖο αὐτό. Ἦ ἄς ἀναφέρουμε μερικές. Ὁ ἐρμηνευτής Θεοδώρητος γράφει πώς μέ τό Θεό ὑπήρξαμε «ἐκπεπολεμῶμενοι», δηλ. σέ κατάσταση πολέμου. Τή δυσμένεια τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στό Θεό τήν προκάλεσε ἡ ἁμαρτία. Ὁ Θεός οὐδέποτε ἔτρεφε ἢ τρέφει ἐχθρικά αἰσθήματα γιά τόν ἀνθρώπο, ἔστω κι ἄν εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἁμαρτωλός. Ἀγαπᾶ ἐξ ἴσου ἁμαρτωλοῦς καί δικαίους, γιατί εἶναι ἀπαθής καί ξένος πρὸς τήν ἐμπάθεια. Ἀπόδειξη πώς μετά τήν πτώση μας στήν ἁμαρτία δέν ἔπαυσε νά μεριμνᾶ καί νά φροντίζει γιά τή σωτηρία μας. Ὁ ἀνθρώπος ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό Θεό καί ἄρχισε νά στρέφεται ἐναντίον του. Δέν ἤθελε νά εἶναι κάτω ἀπό τό ζυγό τοῦ Θεοῦ, γιατί συμβιβάσθηκε μέ τήν ἁμαρτία καί ἔγινε δοῦλος τῆς στά διάφορα πάθη. Ἀνάμεσα στό Θεό καί στόν ἀνθρώπο δημιουργήθηκε ἔχθρα ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς μας.

Ποίος μᾶς ἔφερε τήν καταλλογή;

Αὐτός πού ἔφερε τήν καταλλογή στοῦς ἀνθρώπους εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἀκαταίσχυντη ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής γράφει πώς ὁ Χριστός μᾶς ἔδειξε πειστήρια μεγάλης ἀγάπης, ὅταν «ὑπέρ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος ἔπαθεν, καί πᾶσιν ἐξ ἴσου τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως ἐχαρίσατο». Πράγματι ὁ Χριστός πέθανε ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου καί χάρισε σ' ὅλους μας τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. Εἶναι ὑπερβολή ἀγάπης ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας γιά μᾶς τοῦς ἁμαρτωλοῦς· «...ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανεν» (Ρωμ. 5, 6). Ὁ ἱερός Φῶτιος λέγει πώς γιά τρία

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τό Θεό

Ἄδελφοί, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἑστήκαμεν, καί καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλά καί καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυνται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἔτι γάρ Χριστός ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρόν ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται ὑπέρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπό τῆς ὀργῆς. Εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες **κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ** διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

πράγματα ἦταν ἀνίσχυροι οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νά σωθοῦν. Τό πρῶτον ἦταν πῶς ἦταν ἄρρωστοι κατά τήν προαίρεση κι ὄχι κατά φύση. Τό δεύτερο πῶς ἐδιώξαμε τό Θεό ἀπό τή ζωή μας καί στή θέση του βάλουμε ἄλλα πράγματα. Ἐπίσης τό τρίτο ἦταν ὅτι ὑπήρξαμε ἁμαρτωλοί καί εἶχαμε πονηρή ζωή πού δέν μᾶς ἄφηνε νά ὑψωθοῦμε πνευματικά. Παρ' ὅλα τά κακά πού εἶχαμε, ὁ Χριστός ἔδωσε τόν ἑαυτό Του θυσία γιά μᾶς καί μᾶς συμφιλίωσε μέ τό Θεό Πατέρα. Φιλίωσαμε μέ τό Θεό μέ τό αἷμα καί τό θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του. Μεγάλη δωρεά τοῦ Θεοῦ αὕτη. Καυχώμεθα γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ «δι' οὗ νῦν τήν καταλλαγὴν ἐλάβομεν» (δ.π. στίχ. 11), διὰ τοῦ ὁποίου πήραμε τή δωρεά τῆς καταλλαγῆς καί συμφιλίωσέως μας μέ τό Θεό. Σωθήκαμε καί καυχώμαστε γι' αὐτό. Ἡ μεγάλη ἀγάπη πού ἔδειξε ὁ Θεός σέ μᾶς εἶναι καί ἀφορμή καυχήσεώς μας. «Τούς δέ ἀγαπωμένους ὑπό Θεοῦ, οὐκ ἐγκαλύπτεισθαι οὐδέ ἀδημονεῖν, ἀλλὰ ἀγαπῆσθαι καί καυχᾶσθαι ἐν Θεῷ προσήκει», δηλ. οἱ ἀγαπώμενοι ὑπό τοῦ Θεοῦ δέν πρέπει νά καταλαμβάνονται ἀπό συνοχή καί ἀδημονία καί νά κρύβονται, ἀλλὰ νά ἀγαπῶνται καί νά καυχῶνται στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γράφει ὁ Οἰκουμένιος. Ἐπειδή ὁ Χριστός μᾶς συμφιλίωσε μέ τό Θεό, ὄχι μόνον τήν ἀθάνατη καί αἰώνια ζωή περιμένουμε, ἀλλὰ σεμνυνόμεθα καί στήν παρούσα ζωή γιά τό πρόσωπό Του. Ἔγινε μεσίτης γιά μᾶς στό Θεό καί μᾶς χάρισε τήν εἰρήνην.

Τό δῶρο τῆς καταλλαγῆς στή ζωή μας

Ἔχομε ἕνα μεγάλο ὄπλο γιά νά ἐπιτύχουμε τή σωτηρία μας. Τό ὄπλο αὐτό εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Ἦχι μόνο μέ τή θυσία Του ἀποκατέστησε τήν εἰρήνην μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔγινε καί πρότυπο πού θά τό ἀντιγράψουμε γιά νά σωθοῦμε. Πῶς μπορούμε νά συμφιλιωθοῦμε μέ τό Θεό σήμερα; Γνωρίζουμε πολὺ καλά πῶς δέν μπορεί νά ὑπάρξει φιλία μέ τό Θεό, ὅταν ζοῦμε

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν διὰ τῆς πίστεως καί τήν εἴσοδον εἰς τήν χάριν αὐτήν, εἰς τήν ὁποίαν στεκόμεθα, καί καυχώμεθα διὰ τήν ἐλπίδα μας εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλῆλα καυχώμεθα καί διὰ τās θλίψεις, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ θλίψις παράγει ὑπομονήν, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμασμένον χαρακτῆρα, ὁ δέ δοκιμασμένος χαρακτῆρ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς δέν ντροπιάζει, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ντυμένη στίς καρδιές μας διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου πού μᾶς ἐδόθηκε. Διότι ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι, ὁ Χριστός ἐπέθανε κατά τόν ὠρισμένον καιρόν ὑπέρ τῶν ἀσεβῶν. Διότι μετά δυσκολίας θά πεθάνη κανεῖς δι' ἓνα δίκαιον· διὰ τόν ἀγαθόν ἴσως νά τοιμήσῃ κανεῖς νά πεθάνῃ. Ὁ Θεός ὁμως ἀποδεικνύει τήν ἀγάπην του σ' ἐμᾶς μέ τό ὅτι, ἐνώ ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστός ἐπέθανε γιά μᾶς. Πολλῦ περισσότερον ἰοιπόν ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε τώρα διὰ τοῦ αἵματός του, θά σωθοῦμε δι' αὐτοῦ ἀπό τήν ὀργήν. Διότι ἐάν, ὅταν εἴμεθα ἐχθροί, **συμφιλιωθήκαμε μέ τόν Θεόν** διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολλῦ περισσότερον, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θά σωθοῦμε διὰ τῆς ζωῆς του.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

στήν ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἓνας μεσότοιχος πού μᾶς κρύβει τή θέα τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀφήνει τό Θεό νά ἐνεργήσῃ μέσα μας. Ἡ ἀποβολή τῆς ἁμαρτίας ἀνοίγει τό δρόμο τῆς συμφιλιώσεώς μας μέ τόν οὐράνιο Πατέρα μας. Μετά μέ τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας συμφιλιωνόμαστε μέ τό Θεό. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος κάπου γράφει· «καί μιγέν τό αἷμά μου τῷ αἱματί σου, ἠνώθην, οἶδα καί τῇ Θεότητί σου». Ἐνώνεται ὁ Θεός καί ὁ ἄνθρωπος. Πάνω στό Σταυρό ἔνωσε ὁ Χριστός μέ τή θυσία Του τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό καί μέσα στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐνώνεται μέ τό Θεό. Μετά ἡ ἐσωτερική εἰρήνη τῶν λογισμῶν μας καί ἡ εἰρήνη μέ τοὺς ἀλλοίους ἀνθρώπους μᾶς χαρίζει τό βίωμα τῆς καταλλαγῆς καί τῆς συμφιλιώσεώς μας μέ τό Θεό. Ἀντίθετα ἡ παραμονή μας στήν ἁμαρτία, στήν ἐχθρα, στή μακράν τοῦ Θεοῦ ζωή, μᾶς κάνει νά εἴμαστε ἄνθρωποι νευρικοί, φίλαιοι, ἀκοινωνητοί, ἀδιάλλακτοί, ἐπιθετικοί, γκρινιάρηδες, ἰδιοτελεῖς, χωρίς πνεῦμα θυσίας καί συμφιλιώσεως. Ἔτσι δυσκολεύεται ἡ ζωή μας καί δέν προοδεύουμε πνευματικά. Νά δώσει ὁ Θεός νά συμφιλιωθοῦμε μέ τόν ἑαυτό μας, μέ τό Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

10 Ἰουλίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μαρτύρων (†319), Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἄσσου.
Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ζ' 22 - 33.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Ἰουλίου, Τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Δ' Οἴκουμ. Συνόδου.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε' 14-19.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

«ΕΞΗΝΘΗΣΕΝ Η ΕΡΗΜΟΣ»

Θαυμαστές ιστορίες τῶν μεγάλων ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου

(Μικρό ἀπόσπασμα)

Περί τοῦ ἄββᾶ Θέωνος

Λίγο ἔξω ἀπό τήν πόλιν, πρὸς τήν ἔρημο, εἶδαμε κι ἄλλον ἕναν ἅγιον γέροντα, ὀνομαζόμενο Θέωνα, πού ζοῦσε μέσα σ' ἕνα καλυβάκι, ἐγκλειστος καί σιωπηλός, ἐπὶ τριάντα χρόνια. Κι αὐτός ἔκαμε πολλά θαύματα καί ὄλοι τὸν θεωροῦσαν ὡς προφήτη. Ὀλημερίς ἔβγαιναν πλῆθος κόσμου μέ διάφορες ἀσθένειες· ὁ Ἄββᾶς ἔβγαζε τὸ χέρι του μόνο ἀπὸ μιὰ θυρίδα, τὸ ἀκουμποῦσε πάνω τους, κι ἐκεῖνοι ἔφευγαν θεραπευμένοι ἐντελῶς. Καί, βλέποντάς τον, ἐθαύμαζε κανεῖς τὸ ἀγγελικό του πρόσωπο, τὰ χαρούμενα μάτια του, καί ὄλο τὸ παρουσιαστικό του γεμᾶτο χάρη.

Σ' αὐτὸν τὸν Γέροντα, λίγον καιρὸ πρὶν τὸν ἐπισκεφθοῦμε, ἦρθαν λησιές ἀπὸ μακριὰ τῆ νύχτα, καί, νομίζοντας πὼς θὰ βροῦν ἀρκετὸ χρυσάφι ἐπάνω του, ἤθελαν νά τὸν σκοτώσουν. Ὅταν τὸ κατάλαβ' ἐκεῖνος, προσευχήθηκε στὸ Θεό, καί οἱ λησιαί, σάν νά καρφώθηκαν μπρὸς στὴ θύρα του, ἔμειναν ἀκίνητοι ὅλη τῆ νύχτα, ὡς τὸ πρωτὶ! Ὅταν, τὴν αὐγή, ἄρχισε νά ῥχεται ὁ κόσμος στὸν Γέροντα καί εἶδαν τοὺς κακοποιούς, εἶπαν νά τοὺς κάψουν· μὰ ὁ Γέροντας ἀναγκάστηκε νά λύσει τῆ σιωπὴ του, καί νά τοὺς πεῖ τοῦτο τὸ λόγο:

– Ἀφῆστε τους νά φύγουν ὑγιεῖς, ὅπως ἦρθαν. Διαφορετικά, θὰ φύγει ἀπὸ πάνω μου τὸ χάρισμα πού μοῦ ἔδωκε ὁ Θεὸς νά σᾶς θεραπεύω.

Ἐκεῖνοι τὸν ὑπάκουσαν, διότι κανεῖς δέν τολμοῦσε νά τοῦ ἀντιμιλήσει. Κι ἀμέσως ἔφυγαν οἱ λησιαί, καί πῆγαν νά γίνουν Μοναχοὶ στὰ γύρω μοναστήρια καί νά ζήσουν μέ τοὺς ἄλλους Μοναχοὺς, ἀλλάζοντας τρόπο ζωῆς καί μετανοώντας γιὰ τὰ προηγούμενα ἔργα τους.

Ὁ ἄββᾶς δέν ἔτρωγε παρὰ μονάχα κουκιά ἢ χόρτα, κι αὐτὰ ἐντελῶς ἄβραστα. Ὅπως μᾶς εἶπαν, ἔβγαινε τίς νύχτες ἀπὸ τὸ κελλί του κ' ἔκαμε συντροφιά στὰ κοπάδια τῶν ἀγρίων ζώων, καί τὰ πότιζε κιόλας ἀπ' τὸ νερὸ πού εἶχε. Μποροῦσε κανεῖς νά ἰδεῖ γύρω ἀπ' τὸ κελλί του ἴχνη ἀπὸ βουβάλια, ὀνάγρους, δορκάδες κι ἄλλα ζῶα, μέ τὰ ὁποῖα χαιρότανε πάντοτε.

(τοῦ Π. Β. Πάσχου)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Ἰντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>